

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžk/31/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017202159
Dátum vydania rozhodnutia: 05.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1017202159.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD. v právnej veci žalobcu: O. D. J., S. XXC, Q. XXXX V., R. J., Š.Á. N. R. J., právne zastúpený: Advokátska kancelária Kolíková & Partners, s.r.o., Radvanská 21, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská zdravotnícka univerzita v Bratislave, Limbová 12, Bratislava, právne zastúpená: Advokátska kancelária Kucek & Partners, s.r.o., Mickiewiczova 9, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 464/2017-LF-GM zo dňa 16. októbra 2017, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/312/2017-186 zo dňa 30. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu trov kasačného konania na účet právneho zástupcu žalobcu. O výške trov kasačného konania rozhodne Krajský súd v Bratislave po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa §191 ods. 1 písm. d) a písm. g) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 464/2017-LF-GM zo dňa 16.10.2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a taktiež z dôvodu, že postupom žalovaného pri vydaní napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu základných princípov „dobrej verejnej správy“, čím v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, čo mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. O trovách konania rozhodol krajský súd v zmysle § 167 ods. 1 SSP tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

2. Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 464/2017-LF-GM zo dňa 16.10.2017 vylúčil žalobcu v zmysle § 66 ods. 1 písm. c) zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách

a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 131/2002 Z. z.“) zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek vyplývajúcich zo študijného programu Lekárskej fakulty Slovenskej zdravotníckej univerzity (ďalej len „LF SZU“) a Študijného poriadku Slovenskej zdravotníckej univerzity (ďalej len „Študijný poriadok“). Krajský súd mal preukázané, že žalobca ako študent LF SZU mal v zmysle čl. 20 ods. 11 Študijného poriadku v stanovenom termíne - do 15.10.2016 povinnosť absolvovať opakovane zapísanú skúšku z predmetu Lekárska biochémia 2, ktorú absolvoval dňa 10.10.2016 s hodnotením nedostatočne (FX), tzn. že v stanovenom termíne nesplnil podmienky nevyhnutné pre ďalšie pokračovanie v štúdiu na LF SZU.

3. Krajský súd považoval za nesporné, že na konanie podľa zákona č. 131/2002 Z. z. sa podľa ust. § 108 nevzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“), čo však podľa jeho názoru neznamená, že žalovaný, rozhodujúci o právach a povinnostiach študentov, vyplývajúcich zo štúdia na LF SZU, môže v konaní pri rozhodovaní o vylúčení študenta zo štúdia postupovať tak, že nedodrží základné princípy uplatňované pre správne konanie. Žalovaný musí aj v tomto prípade postupovať v súlade s princípmi „dobrej správy“, resp. základnými zásadami správneho konania v zmysle § 3 správneho poriadku.

4. V súvislosti s námietkou žalobcu, že žalovaný nepostupoval v konaní pri vydávaní napadnutého rozhodnutia v zmysle „princípov dobrej správy“ krajský súd uviedol, že pojem „dobrá správa“ je súhrnom zásad a požiadaviek v modernom demokratickom právnom štáte, ktorých spoločným cieľom je kvalitné, efektívne, transparentné a riadne fungovanie verejnej správy. Právo na dobrú verejnú správu potom vyjadruje právo súkromnej osoby, aby mu štát garantoval, že verejná správa bude fungovať na princípoch verejnej správy. Toto právo síce nepatrí medzi tradične uznávané základné ľudské práva, ale neustálym rozvíjaním myšlienky o práve na dobrú správu Rada Európy významným spôsobom prispieva k jeho vzniku. Ide o kombináciu viacerých uznaných práv vo vzťahu k verejnej správe, ktoré spolu tvoria jedno právo.

5. Podobným spôsobom bolo právo na dobrú správu uznané aj v čl. 41 ods. 1 Charty základných ľudských práv Európskej únie, podľa ktorého má každá osoba právo, aby inštitúcie a orgány Únie riešili jej záležitosti neustranne, spravodlivo a v primeranom čase. Podľa čl. 41 ods. 2 Charty právo na dobrú správu zahŕňa najmä:

- a) právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať;
- b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva;
- c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.

6. Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že pod vplyvom európskej súdnej judikatúry, ale aj judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky dochádza k tomu, že sa čoraz viac v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zdôrazňuje, že Slovenská republika ako právny štát a člen Rady Európy a Európskej únie presadzuje súladnosť správania orgánu verejnej správy so všetkými právnymi predpismi v intenciách čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj s princípmi dobrej správy. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že uplatnenie princíпов dobrej správy v právnej praxi znamená, že každé rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené, aby bolo transparentné a preskúmateľné.

7. Krajský súd v tejto súvislosti ďalej konštatoval, že nemožno opomenúť skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskych spoločenstiev resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „dobrej správy“ (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre,

judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

8. Krajský súd mal za to, že každá osoba (fyzická, právnická) má právo, aby orgány verejnej správy konali v súlade s princípmi, na základe ktorých sú vybudované. V prípade, ak osobitný zákon (v danom prípade zákon č. 131/2002 Z. z.) vylúčil pôsobnosť všeobecného predpisu - správneho poriadku, pričom tento lex specialis neupravuje určitú otázku, nemôže to znamenať založenie priestoru pre bezbrehú ľubovôľu orgánov verejnej správy. Práve v takýchto prípadoch je o to viac potrebné presadzovať princípy dobrej správy (princíp viazanosti právom, princíp rovnosti a zákaz diskriminácie, princíp nestrannosti a objektivity, princíp proporcionality, princíp právnej istoty, princíp konania v primeranej lehote, princíp spoluúčasti, princíp rešpektovania súkromia, princíp transparentnosti). Takýto postup bol podľa názoru krajského súdu plne aplikovateľný na prejednávany prípad.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd považoval za dôvodnú námietku žalobcu, týkajúcu sa pochybenia žalovaného v správnom konaní o vylúčení žalobcu zo štúdia v tom, že žalovaný v konaní nepostupoval v súlade so základnými princípmi „dobrej správy“, nakoľko nedal žalobcovi ako účastníkovi správneho konania vôbec vedieť, že je voči nemu takéto konanie začaté a zároveň žalobcovi neumožnil oboznámiť sa a vyjadriť sa k podkladom (dôkazom) napadnutého rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a prípadne navrhnúť ich doplnenie ako aj umožniť mu byť vypočutý v tejto veci. Týmto postupom žalovaný porušil princípy spoluúčasti (byť vypočutý v prípade, ak ide o individuálny správny akt, ktorým sa o osobe rozhoduje) a právnej istoty (z hľadiska predvídateľnosti postupu orgánov verejnej moci), ktoré sú obsahom „dobrej správy“ a predstavujú základné zásady správneho konania.

10. Krajský súd bol toho názoru, že nedodržaním princípov dobrej správy žalobca nemal objektívne žiadnu možnosť vyjadriť sa k veci, navrhnúť vykonanie dôkazov, a to napriek tomu, že posudzované konanie a následné vydanie žalobou napadnutého rozhodnutia malo priamy negatívny dopad na jeho práva. Krajský súd konštatoval, že nemožno akceptovať nevykonanie úkonov zo strany žalovaného, ktorý v tejto súvislosti poukazoval na to, že žalobca mal vedieť, že v dôsledku neúspešného vykonania danej skúšky v stanovenom termíne bude automaticky vylúčený zo štúdia. Uvedeným postupom tak, podľa názoru krajského súdu, žalovaný zaťažil svoje konanie vadou, keďže došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní, čo mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia (§ 191 ods. 1 písm. g) SSP).

11. V odôvodnení rozsudku sa krajský súd ďalej vyjadril aj k žalobcom namietaným skutočnostiam o oneskorení čase vypísania termínov skúšok predmetu „Medical Biochemistry 2“ skúšajúcim (v rozpore s čl. 21 ods. 12 Študijného poriadku), o ich nedostatočnom počte (v rozpore s bodom V. Smernice č. 6/2013 rektora SZU), o nedostatočnej kapacite študentov pre možné vykonanie riadneho a opravného termínu danej skúšky a v tejto súvislosti namietanou diskrimináciou žalobcu, resp. študentov moslimského vierovyznania voči inému študentovi v obdobnej situácii - K. K. z Grécka. Krajský súd dospel k záveru, že podľa všetkých zistených skutočností nie je možné prijať záver o namietanej diskriminácii žalobcu zo strany žalovaného, pričom poukázal na to, že podstatou princípu rovnosti a zákazu diskriminácie je to, aby boli záruky, že v objektívne rovnakých situáciách sa s rôznymi osobami bude zaobchádzať rovnako, resp. obdobne.

12. Krajský súd poukazujúc na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 1Sžo/37/2009 zo dňa 02.02.2010) uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného síce obsahuje všetky formálne náležitosti - jasne formulovaný výrok rozhodnutia, odôvodnenie s uvedením porušenia, akého sa žalobca dopustil, s citovaním na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení (zákona č. 131/2002 Z. z. a Študijného poriadku) a že rozhodnutie bolo prijaté príslušným orgánom, avšak neobsahuje náležitú správnu úvahu, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov. Podľa názoru krajského súdu v napadnutom rozhodnutí žalovaný nijako nevysvetlil a z obsahu odôvodnenia rozhodnutia ani nie je možné zistiť, na základe akých dôvodov dekanka LF SZU využila možnosť vylúčenia žalobcu zo štúdia, keďže ide iba o fakultatívne oprávnenie (čl. 30 ods. 1 Študijného poriadku). Krajský súd konštatoval, že žalovaný bol v napadnutom rozhodnutí povinný rozvinúť svoju úvahu a riadne zrozumiteľným spôsobom uviesť a vysvetliť, prečo bolo potrebné prijať takéto rozhodnutie vo

vzťahu k žalobcovi. Rovnako mal za to, že rozhodnutie bolo nedostatočne odôvodnené, nakoľko v ňom nebolo uvedené, akým spôsobom boli žalovaným stanovené termíny skúšok, či žalovaný postupoval podľa čl. 21 ods. 12 Študijného poriadku a či skúmal všetky konkrétne okolnosti prípadu, najmä počet vypísaných termínov skúšky na daný predmet a počet študentov, ktorí mali túto skúšku absolvovať. Krajský súd preto dospel k záveru, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí riadne neopísal skutkové okolnosti, ktoré predchádzali k vylúčeniu žalobcu zo štúdia na LF SZU a preto jeho povinnosťou bude vo veci ďalej konať v súlade s „princípami dobrej správy“ a vydať nové rozhodnutie vo veci, ktoré riadne odôvodní s uvedením skutkového stavu a zodpovedajúcej správnej úvahy, prečo bolo potrebné vzhľadom na všetky okolnosti veci, rozhodnúť o vylúčení žalobcu zo štúdia.

2.

13. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalovaný (kasačný sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu.

14. Žalovaný nesúhlasil s názorom krajského súdu, že pri vydaní napádaného rozhodnutia došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, čo mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. Opätovne poukázal na interné predpisy žalovaného, s ktorými bol žalobca ako študent povinný sa oboznámiť, a z ktorých vyplývajú konkrétne povinnosti žalobcu ako študenta vo vzťahu k jeho štúdiu a zároveň následky, ktoré nastanú v prípade, že študent tieto povinnosti nespĺní (článok 20. ods. 8, čl. 20 ods. 11, článok 30 ods. 1 Študijného poriadku žalovaného, článok 30 ods. 1, článok V. Smernice č. 6/2013 rektora SZU). Žalovaný zastával názor, že pri vydávaní napádaného rozhodnutia konal v súlade so zásadou právnej istoty a legitímnych očakávaní a teda v súlade s 66 ods. 1 písm. c) zákona č. 131/2002 Z.z. a zároveň v súlade s internými predpismi žalovaného.

15. Podľa názoru žalovaného v žiadnom prípade nekonal prekvapivo, nepredvídateľne alebo v rozpore s objektívnym očakávaním žalobcu keď žalobcu zo štúdia vylúčil akonáhle mal preukázané, že žalobca nespĺnil podmienky pre ďalšie pokračovanie v štúdiu, keď úspešne neabsolvoval opakovane zapísaný povinný predmet najneskôr do konca skúškového obdobia. Žalovaný mal taktiež za to, že žalobca nemohol vzhľadom na právnu úpravu opodstatnene očakávať, že aj napriek tomu, že vznikli dôvody na vylúčenie žalobcu zo štúdia, žalovaný žalobcu zo štúdia nevyľúči alebo že žalobcu pred tým, ako vydá rozhodnutie o vylúčení zo štúdia, vypočuje a vyzve ho na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie. Žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobca nikdy pred vydaním napádaného rozhodnutia nenamietal porušenie zákona, resp. interných predpisov zo strany žalovaného, resp. jej zamestnancov alebo skúšajúcich, nemožno od žalovaného vzhľadom na charakter predmetného konania spravodlivo žiadať, aby žalobcu upovedomil o tom, že sa voči nemu začalo konanie o vylúčení zo štúdia a o okolnostiach vylúčenia žalobcu vypočul. Skutočnosť, že žalobca jednoznačne nespĺnil podmienky na pokračovanie v štúdiu, teda že dňa 10.10.2017 nespravil skúšku z opakovane zapísaného povinného predmetu, vyplýva z elektronického systému MAIS a teda ide o objektívnu skutočnosť, ktorú nie je možné vzhľadom na osobitosť vysokoškolského štúdia v žiadnom prípade spochybniť alebo zvrátiť. Žalovaný považoval údajnú povinnosť poskytnúť žalobcovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia o vylúčení žalobcu zo štúdia za nanajviš zbytočnú, neúčelnú a neefektívnu.

16. Žalovaný bol toho názoru, že pri vydávaní napádaného rozhodnutia konal v súlade s princípmi dobrej verejnej správy, princípom právnej istoty a legitímnych očakávaní. Rozhodnutie obsahovalo odkaz na príslušné právne predpisy a poučenie o opravnom prostriedku, pričom bolo preložené do anglického jazyka, ktorému žalobca rozumie. Taktiež uviedol, že formulácia článku 30 ods. 1 Študijného poriadku, resp. žiadny právny predpis či interný predpis žalovaného nešpecifikuje okolnosti, podmienky, resp. medze voľnej úvahy žalovaného pri rozhodovaní o vylúčení študenta zo štúdia. Žalovaný zastáva názor, že v prípade ak dôjde k jednoznačnému naplneniu podmienok pre vylúčenie študenta zo štúdia z dôvodu, že neabsolvoval skúšku opakovane zapísaného povinného predmetu, potom by prípadným nevyľúčením

študenta prekročil svoju právomoc, ktorá vyplýva zo všeobecných, ako aj interných predpisov.

17. Žalovaný ďalej namietal konštatovanie krajského súdu, že napádané rozhodnutie nie je riadne odôvodnené a to z dôvodu, že žalovaný v ňom neopísal konkrétne skutkové okolnosti, ktoré predchádzali vylúčeniu žalobcu zo štúdia, t.j. akým spôsobom boli žalovaným stanovené termíny skúšok, či žalovaný postupoval podľa čl. 21. ods. 12 Študijného poriadku a či žalovaný skúmal všetky konkrétne okolnosti prípadu, najmä počet vypísaných termínov skúšky na daný predmet a počet študentov, ktorí mali skúšku absolvovať. Žalovaný mal za to, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca do doručenia napádaného rozhodnutia (ani v konaní o správnej žalobe) u žalovaného nenamietal akékoľvek porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, nemožno od neho spravodlivo žiadať, aby aj napriek nespornému a preukázanému faktu, že žalobca skúšku z opakovane zapísaného povinného predmetu nespravil v riadnom ani v opravnom termíne výlučne z dôvodov na jeho strane, aby bol žalovaný povinný sa v odôvodnení napádaného rozhodnutia zaoberať tiež okolnosťami vypísania skúšky skúšajúcim, počtom vypísaných termínov skúšky a počtom študentov, ktorí mali predmet zapísaný.

3.

18. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobca uviedol, že žalovaný v nej v zásade rozporuje povinnosti, ktoré mu ako orgánu verejnej správy vyplývajú z tzv. princípov „dobrej správy“, ktoré sú súčasťou princípu právneho štátu zakotveného v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že v poukázal na viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorých vyplýva potreba vyžadovania aspoň minimálnych požiadaviek kladených na konania a rozhodnutia správny orgánov, na ktoré sa nevzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. správny poriadok. Nezanedbateľným nie je ani poukaz na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 20.11.2012 vo veci sťažnosti č. 58688/11.

19. Na základe uvedeného považoval argumentáciu žalovaného za prekvapivú, keďže v kasačnej sťažnosti síce prezentuje závery smerujúce k opačnému záveru - neuplatňovaniu princípov tzv. „dobrej správy“ na konanie o vylúčení študenta zo štúdia, avšak tieto svoje závery nepodporuje žiadnym odborným názorom vyjadreným v akomkoľvek rozhodnutí súdnej autority. Podľa názoru žalobcu, odhliadnuc od absencie akéhokoľvek podporného rozhodnutia súdnej autority, závery žalovaného nemožno prijať za relevantné. Mal za to, že pokiaľ žalovaný v kasačnej sťažnosti tvrdí, že žalobca vedel, aké následky nastanú po neúspešnom pokuse o absolvovanie povinného predmetu, uvedené neuberá na povinnosti žalovaného na dodržaní procesných práv žalobcu, t.j. že orgán verejnej moci je zbavený povinnosti oznámiť účastníkovi konania začatie konania, či poskytnúť mu možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia alebo dodržať jeho procesné práva, akým je napríklad odôvodnenie rozhodnutia. Opačný záver by viedol k porušeniu princípu právneho štátu.

20. K tvrdeniu žalovaného, že žalobcu zo štúdia vylúčil „akonáhle mal preukázané, že žalobca nesplnil podmienky pre ďalšie pokračovanie v štúdiu“ žalobca uviedol, že práve dokazovanie má prebiehať počas konania, pričom orgánom verejnej moci objasnený skutkový stav má vyplývať z administratívneho spisu a k zistenému skutkovému stavu má mať účastník konania možnosť vyjadriť sa, aby mohol prispieť k riadne zistenému skutkovému stavu. Ak žalovaný tvrdí, že údaje vyplývajúce z elektronického systému MAIS majú povahu objektívnej skutočnosti, narúša tak všeobecne akceptovanú dôkaznú teóriu nielen v správnom konaní, ale tiež súdnom civilnom, správnom, či trestnom konaní o tom, že žiadny dôkaz nemá zákonom predpísanú dôkaznú silu. O to viac, ak žalovaný tvrdí, že tento dôkaz nemožno v žiadnom prípade spochybniť alebo zvrátiť. Pretože všetky dôkazy je potrebné hodnotiť každý jednotlivo a následne v ich vzájomnej súvislosti (porovnaj § 34 ods. 5 Správneho poriadku, § 191 ods. 1 CSP, § 2 ods. 12 Trestného poriadku). Na základe uvedeného podľa žalobcu nie je prístup žalovaného ústavne akceptovateľný a ak sa pripustí jeho aplikácia, nemožno vylúčiť postihnutie rozhodovania žalovaného prvkami svojvôle.

21. K argumentácii žalovaného vo vzťahu k voľnej úvahe dekanky žalovaného žalobca uviedol, že dekanka môže študenta vylúčiť z viacerých dôvodov (napr. pre nezaplatenie školného či príslušných poplatkov spojených so štúdiom podľa čl. 23 ods. 10 Štatútu žalovaného, pre druhý neúspešný pokus o absolvovanie povinného predmetu, vybraného povinne voliteľného predmetu, vybraného výberového

predmetu, opakovaného predmetu v zmysle čl. 20 ods. 8-11 Študijného poriadku žalovaného) a na jej úvahe je ktorý dôvod zvolí, alebo tiež prichádza do úvahy aplikácia inštitútu individuálneho študijného plánu v zmysle článku 31 Študijného poriadku žalovaného. Žalobca mal za to, že voľná úvaha dekanky pri rozhodovaní o vylúčení študenta je namieste a preto ju bolo potrebné v zrušenom rozhodnutí riadne odôvodniť.

22. K argumentácii žalovaného, že žalobca nenamietal porušenie svojich práv pred doručením napadnutého rozhodnutia, žalobca uviedol, že dôvod takéhoto konania žalobcu je zrejmy z dôvodu, že nemohol mať objektívnu vedomosť o tom, že takéto konanie vôbec prebieha, keďže žalovaný si nesplnil svoju povinnosť oznámiť žalobcovi začatie konania o vylúčení študenta zo štúdia, čo konštatoval i krajský súd v bode 76 rozsudku.

23. Žalobca mal za to, že krajský súd svojím rozsudkom neporušil zákon, a preto je daný dôvod na zamietnutie kasačnej sťažnosti žalovaného. Súčasne však poukázal na závery, ktoré vyslovil krajský súd ohľadom posúdenia skutkového stavu v bodoch 78. - 83. rozsudku. Pretože žalovaný v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí neuviedol žiadne konštatovania ani úvahy, a tieto nevyplývali ani z administratívneho spisu (vyjadrenie k včasnosti vypísania termínov či k ich dostatočnému počtu, ani ako k žalobcom tvrdenej diskriminácii), považoval žalobca vyslovené závery krajského súdu za predčasné, vychádzajúc z rozsahu prieskumnej právomoci správneho súdu (§ 119 SSP) a preto navrhol kasačnému súdu korigovať závery krajského súdu a ponechať správne orgánom vykonať riadne zisťovanie skutkového stavu a jeho hodnotenie, ktoré môže byť následne potenciálne predmetom súdneho prieskumu.

4.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd podľa § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

25. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

26. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

27. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

28. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

29. Z obsahu súdneho spisu a listín, týkajúcich sa administratívneho konania žalovaného kasačný súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že v zmysle § 66 ods. 1 písm. c) zákona č. 131/2001 Z.z. (pozn. kasačného súdu správne má byť 131/2002 Z.z.), v zmysle článku 28 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) a článku 30 ods. 1 Študijného poriadku SZU rozhodla dekanka LF SZU v Bratislave rozhodnutím č. 464/2017-LF-GM zo dňa 16.10.2017 o vylúčení žalobcu zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek vyplývajúcich zo študijného programu LF SZU a študijného poriadku vysokej školy. V odôvodnení rozhodnutia dekanka fakulty uviedla, že po preskúmaní študijných výsledkov žalobcu zistila, že nesplnil požiadavky vyplývajúce zo študijného programu LF SZU, ani požiadavky vyplývajúce zo študijného poriadku, čoho výsledkom je nesplnenie podmienok pre postup do nasledujúceho obdobia štúdia. Žalovaný v rozhodnutí konštatoval, že žalobca sa v akademickom roku 2017/2018 opakovane zapísal na predmet Lekárska biochémia 2. Dňa 10.10.2017 v tomto predmete získal hodnotenie známku

nedostatočne (FX), pričom v zmysle Článku 20 ods. 11 Študijného poriadku, opakovane zapísané predmety je študent povinný absolvovať najneskôr do 15. októbra daného akademického roku a v 6. ročníku doktorských študijných programov najneskôr do 30.09. daného akademického roku. V prípade, že opakované predmety úspešne neabsolvuje, je študent vylúčený zo štúdia podľa zákona č. 131/2002 Z. z.

30. Všeobecnou správnu žalobou, doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 29.12.2017, sa žalobca domáhal súdneho preskúmania rozhodnutia dekanu LF SZU z dôvodu, že rozhodnutie o vylúčení vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci; je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov; vychádzalo zo skutkového stavu, ktorého zistenie správnym orgánom nebolo dostačujúce na riadne posúdenie veci a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

31. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu v prejednávanej veci je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/312/2017-186 zo dňa 30. mája 2019, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalovaného sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

32. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi ako aj zaoberať sa obsahom napadnutého rozhodnutia z pohľadu zákonom predpísaných náležitostí, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť preskúmaného rozhodnutia je podmienená zákonnosťou postupu orgánu verejnej správy predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

5.

33. Podľa § 28 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z., dekan je predstaviteľom fakulty, riadi ju, zastupuje a koná vo veciach fakulty. Vo veciach podľa § 23 ods. 1 koná v mene verejnej vysokej školy. Dekan zodpovedá za svoju činnosť akademickému senátu fakulty. Dekan zodpovedá rektorovi za svoju činnosť vo veciach, v ktorých koná v mene vysokej školy (§ 23 ods. 1), za hospodárenie fakulty a za svoju ďalšiu činnosť v rozsahu určenom vnútornými predpismi verejnej vysokej školy.

34. Podľa § 66 ods. 1 písm. c) zákona č.131/2002 Z. z., okrem riadneho skončenia štúdia sa štúdium skončí vylúčením zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a zo študijného poriadku vysokej školy.

35. Podľa § 66, ods. 2 písm. c) zákona č.131/ 2002 Z. z., dňom skončenia štúdia je podľa odseku 1 písm. c) a d) deň, keď rozhodnutie o vylúčení zo štúdia nadobudlo právoplatnosť.

36. Podľa § 71 ods. 1 zákona č.131/2002 Z. z., študijné povinnosti študenta vyplývajú zo študijného programu, ktorý študuje, a zo študijného poriadku.

37. Podľa § 71 ods. 2 citovaného zákona študent je povinný dodržiavať vnútorné predpisy vysokej školy a ich súčasť.

38. Podľa § 108 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z. (v znení účinnom v rozhodujúcom čase do 31.10.2018) na rozhodovanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 50) okrem

a) rozhodovania o uložení pokuty podľa § 2a,

b) rozhodovania o zastavení konania alebo rozhodovania o prerušení konania podľa § 47,

- c) rozhodovania o udelení oprávnenia podľa § 49a,
- d) rozhodovania o priznaní sociálneho štipendia podľa § 96.

39. Podľa článku 20 ods. 7 Študijného poriadku SZU v Bratislave, schváleného Akademickým senátom SZU v Bratislave dňa 16.04.2015 (ďalej len „Študijný poriadok“), študent si môže opakovane zapísať v nasledujúcom období/roku štúdia maximálne dva predmety. Pri opakovane zapísanom predmete má študent právo na riadny termín a na jeden opravný termín. Študent si môže opakovane zapísať ten istý predmet len jedenkrát. Opravný termín opakovane zapísaného predmetu sa koná pred dvojčlennou komisiou.

40. Podľa článku 21 ods. 12 Študijného poriadku, termíny skúšok vypíše vysokoškolský učiteľ po dohode so študentmi minimálne dva týždne pred začiatkom skúškového obdobia v primeranom množstve a rozptyle. Termíny skúšok musia byť vypísané v akademickom informačnom systéme univerzity (MAIS). Študent sa prihlasuje na určené termíny cez akademický informačný systém podľa pokynov vysokoškolského učiteľa.

41. Podľa článku 28 ods. 1 písm. c) Študijného poriadku, štúdium sa skončí aj vylúčením zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a zo študijného poriadku univerzity.

42. Podľa článku 28 ods. 2 písm. c) Študijného poriadku, dňom skončenia štúdia je pri vylúčení zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a zo študijného poriadku univerzity a pri vylúčení zo štúdia z dôvodu zavineneho porušenia právnych predpisov alebo vnútorných predpisov univerzity alebo fakulty, alebo verejného poriadku deň, keď rozhodnutie o vylúčení zo štúdia nadobudlo právoplatnosť.

43. Podľa článku 30 ods. 1 veta prvá Študijného poriadku, dekan môže pre nesplnenie požiadaviek vyplývajúcich zo študijného programu vylúčiť zo štúdia študenta, ktorý nespĺnil podmienky pre postup do nasledujúceho obdobia štúdia.

44. Podľa článku 15 ods. 1 písm. f) Štatútu LF SZU, dekan rozhoduje o vylúčení zo štúdia na fakulte.

45. Podľa bodu II. Smernice č. 6/2013 rektora SZU v Bratislave zo dňa 16.09.2013 (ďalej len „smernica č. 6/2013“) o opakovanom zápise predmetu - dekan fakulty môže dať študentovi písomne súhlas na opakované zapísanie si maximálne dvoch predmetov do ďalšej časti štúdia, okrem predmetov praktickej výučby. Zároveň mu určí termín, dokedy musí získať hodnotenie a príslušný počet kreditov za daný predmet. Dekan fakulty, prostredníctvom študijného oddelenia fakulty, najneskôr do začiatku zápisu musí študentovi písomne na jeho žiadosť odpovedať.

46. Podľa bodu IV. Smernice č. 6/2013 vysokoškolský pedagóg, ktorého predmet si študent opakovane zapísal, vypíše vo vyššie stanovených lehotách dostatočný počet termínov na vykonanie skúšky alebo získanie priebežného hodnotenia.

47. Podľa bodu V. smernice č. 6/2013 pri opakovane zapísanom predmete má študent právo na jeden riadny a jeden opravný termín. V prípade, že študent ani po jednom riadnom a jednom opravnom termíne nezískal hodnotenie opakovane zapísaného povinného predmetu, skončí jeho štúdium v zmysle § 66 ods. 1 písm. c) zákona 131/2002 Z. z. o vysokých školách.

6.

48. Podľa § 461 SSP, kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

49. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou

dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku v kasačnom konaní.

50. Kasačný súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že na konanie o vylúčení žalobcu zo štúdia sa v zmysle § 108 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z. nevzťahuje správny poriadok a zároveň žiadny zo záväzných interných predpisov SZU v Bratislave neupravuje osobitne procesný postup a ani zásady administratívneho konania o vylúčení študenta zo štúdia.

51. Kasačný súd sa stotožňuje s právnym názorom, uvedeným v odôvodnení rozsudku krajského súdu, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskych spoločenstiev resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „dobrej správy“ (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

52. Tak ako konštatoval i krajský súd vylúčenie pôsobnosti správneho poriadku neznamená priestor pre bezbrehú ľubovôľu orgánu verejnej správy a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre v prípadoch vylúčenia pôsobnosti správneho poriadku a súčasnej neexistencii inej právnej úpravy inklinuje k argumentácii o nevyhnutnej aplikácii právnych princípov, t. j. minimálnych požiadaviek kladených na konania a rozhodnutia orgánov verejnej správy - štandardu všeobecných pravidiel správneho práva. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci rozhodovala verejná vysoká škola t. j. právnická osoba, ktorá zo zákona disponuje oprávnením rozhodovať o právach, a povinnostiach fyzických osôb, nemožno upustiť od vyžadovania aspoň minimálnych požiadaviek kladených na konania a rozhodnutie správnych orgánov vyplývajúcich z Rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy (77)31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, z Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy Rec (2007)7 o dobrej verejnej správe a z Odporúčania ministrov Rady Európy č. (80)2 o vykonávaní voľnej úvahy správnymi orgánmi a z iných dokumentov.

53. Kasačný súd poukazuje i na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžr/150/2012 zo dňa 11. júna 2013, v zmysle ktorého:

„V poslednom čase nadobúda na význame pôsobenie dobrých mravov aj pri kultivovanom výkone verejnej správy prostredníctvom vrchnostenských orgánov, a to formou príkazu nie iba na výkon zákonným spôsobom, ale na výkon dobrej verejnej správy. Predovšetkým na medzinárodnej úrovni došlo postupne k vnášaniu prvkov dobrej verejnej správy do jednotlivých vnútroštátnych právnych poriadkov členských štátov.... Takisto do tejto oblasti je podľa Najvyššieho súdu možné zahrnúť Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (2007) 7 o dobrej verejnej správe, ako aj článok 41 v spojení s článkom 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie.“

54. Podľa čl. 41 Charty do práva na dobrú správu vecí verejných sa zahŕňa najmä:

právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať; b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva; c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.

55. Kasačný súd pripomína, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému. Preto je potrebné, aby aj vnútorný predpis, ktorý zakotvuje pravidlá a zásady pre rozhodovanie vo veciach študijných práv a povinností bol v praxi interpretovaný v duchu európskeho štandardu všeobecných pravidiel správneho práva, v súlade s princípmi dobrej správy. Slovenská republika ako právny štát a člen Európskej únie presadzuje súladnosť správania orgánu verejnej správy so všetkými právnymi predpismi v intenciách čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a aj s princípmi dobrej verejnej správy

(princíp viazanosti právom, princíp rovnosti a zákaz diskriminácie, princíp nestrannosti a objektivity, princíp proporcionality, princíp právnej istoty, princíp konania v primeranej lehote, princíp spoluúčasti, princíp rešpektovania súkromia, princíp transparentnosti).

56. Kasačný súd, s poukazom na vyššie uvedené konštatuje, že medzi základné princípy „dobrej správy“ patrí i princíp spoluúčasti vyjadrený v čl. 14 Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. (2007)7 zo dňa 20.06.2007, ktorý zahŕňa právo súkromnej osoby byť vypočutý v prípade, ak jeho výsledkom je individuálny správny akt, ktorým sa o nej rozhoduje. Z obsahu listín nachádzajúcich sa v súdnom a predloženom administratívnom spise, a ani z obsahu napadnutého rozhodnutia nie je podľa kasačného súdu preukázané, že žalovaný pred vydaním rozhodnutia o vylúčení žalobcu zo štúdia konal v súlade s uvedeným princípom „dobrej verejnej správy“ a dal by tak príležitosť žalobcovi, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať, vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, najmä ak v danom prípade nebol postup žalovaného dostatočne upravený v zákone č. 131/2002 Z.z. a tým viac závislý od výkladu samotného žalovaného, hoci na takýto postup odkazuje aj citovaný čl. 14 Odporúčania.

57. Kasačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že nedodržaním princípov dobrej správy, keď žalobca v dôsledku toho, že nebol upovedomený o začatí konania o jeho vylúčení zo štúdia, nemal objektívne žiadnu možnosť vyjadriť sa k veci, navrhnúť vykonanie dôkazov, a to napriek tomu, že toto konanie a následné vydanie napadnutého rozhodnutia malo priamy negatívny dopad na práva žalobcu. Nemožno preto akceptovať nevykonanie úkonov zo strany žalovaného, ktorý v tejto súvislosti namietal, že žalobca mal vedieť, že v dôsledku neúspešného vykonania danej skúšky v stanovenom termíne bude automaticky vylúčený zo štúdia.

58. Ako nedôvodnú vyhodnotil kasačný súd námietku žalovaného, týkajúcu sa zdôvodnenia voľnej úvahy dekanky fakulty v napadnutom rozhodnutí, vzhľadom na možnosť (nie povinnosť) vylúčenia zo štúdia študenta, ktorý nespĺnil podmienky pre postup do nasledujúceho štúdia, vyplývajúcu z článku 30 ods. 1 Študijného poriadku. Pokiaľ je vylúčenie študenta podľa Študijného poriadku prenechané na voľnú úvahu dekanky, práve vyjadrenie žalobcu, týkajúce sa postupu žalovaného pri vypísaní termínov skúšok a diskriminácie žalobcu, mohlo byť rozhodujúce pre konečné rozhodnutie dekanky vo veci vylúčenia žalobcu zo štúdia. Kasačný súd považuje za vecne správny názor krajského súdu, že povinnosťou žalovaného bolo v napadnutom rozhodnutí uviesť svoju úvahu, t.j. východiská rozhodnutia ako aj právny záver, z ktorého vychádzal, ako aj riadne zrozumiteľným spôsobom uviesť a vysvetliť, prečo bolo potrebné prijať takéto rozhodnutie vo vzťahu k žalobcovi, vzhľadom na nedostatočné zistenie konkrétnych skutkových okolností. K tvrdeniu žalovaného, uvedenému v kasačnej sťažnosti, že žalobca jednoznačne nespĺnil podmienky na pokračovanie v štúdiu nezložením skúšky z opakovane zapísaného povinného predmetu dňa 10.10.2017, ktoré vyplývalo z elektronického systému MAIS a teda ide o objektívnu skutočnosť, ktorú nie možné vzhľadom na osobitosť vysokoškolského štúdia v žiadnom prípade spochybníť alebo zvrátiť, kasačný súd uvádza, že v zmysle zásad materiálnej pravdy a voľného hodnotenia dôkazov je žalovaný ako orgán verejnej správy povinný zistiť pred vydaním rozhodnutia všetky okolnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie, podľa svojej úvahy zhodnotiť a posúdiť jednotlivé dôkazy, prihliadajúc na všetky okolnosti prípadu a uviesť ich do samotného rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný v kasačnej sťažnosti uvádza, že dôkazom pre vydanie napadnutého rozhodnutia mal byť výpis zo systému MAIS, ktorý predložil až v priebehu súdneho konania, kasačný súd konštatuje, že rozhodujúce skutočnosti a dôkazy musí žalovaný uviesť a vyhodnotiť už vo vydanom rozhodnutí. V kasačnom konaní súd nemá kompetenciu dopĺňať rozhodnutie žalovaného, resp. nahrádzať činnosti a rozhodovanie orgánu verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutie žalovaného správneho orgánu z pohľadu zákonnosti.

59. Kasačný súd považuje za potrebné zároveň podotknúť, že konanie a rozhodovanie správneho súdu o správnej žalobe je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa SSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nebolo preto úlohou krajského súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovaného, ktorá mala byť uvedená už v odôvodnení samotného rozhodnutia a tento nedostatok nemožno odstrániť dôvodmi dodatočne uvedenými vo vyjadrení k žalobe. Žalobou napadnuté rozhodnutie neobsahovalo vyjadrenie k včasnosti vypísania termínov či k ich dostatočnému

počtu, ako ani k žalobcom tvrdenej diskriminácii vyhodnotil kasačný súd závery krajského súdu ako predčasné. Pretože krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov a taktiež z dôvodu, že postupom žalovaného pri vydaní napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu základných princípov „dobrej verejnej správy“, bude povinnosťou žalovaného vydať nové rozhodnutie vo veci, ktoré riadne odôvodní s uvedením riadne zisteného skutkového stavu a zodpovedajúcej správnej úvahy, ktoré môže byť následne potenciálne predmetom súdneho prieskumu v novom konaní.

60. Po vyhodnotení závažnosti kasačných dôvodov žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu, Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 461 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby vyhovel kasačnej sťažnosti žalovaného, pretože konanie pred orgánom verejnej správy nebolo súladné so zákonom a krajský súd postupoval preto vecne správne, keď zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7.

61. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP). Úspešnému žalobcovi voči sťažovateľovi priznal právo na úplnú náhradu trov kasačného konania (§ 167 ods. 1 SSP). O výške náhrady bude rozhodnuté v podľa § 175 ods. 2 SSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá prvostupňový súd.

62. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.